

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 12.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9702** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите, във вр. с чл. 129, ал. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „ХЛЕБНИ ИЗДЕЛИЯ – ВЪЗРАЖДАНЕ“ ЕАД, седалище и адрес на управление: [населено място], район П., [улица], с посочен адрес за съобщения: [населено място], [улица], представлявано от Т. К. С., подадена чрез адв. Т. Т., срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) № П-22221422059400-004-001/21.04.2022 г., издаден от старши инспектор по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) - С., потвърден с Решение № 1061/05.07.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление на НАП.
По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на описания А. се претендира неговата отмяна. Оспорващият счита, че актът е издаден при неправилно приложение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. Възразява срещу заключението на приходната администрация, че внесената по сметката за принудително изпълнение сума в размер на 409 089,59 лв. е доброволна платена и изведения в следствие на това решаващ извод, че върху неразпределената сума в размер на 305 539,00 лв. не се дължи лихва при нейното възстановяване. Обратната теза е аргументирана от образуваното срещу дружеството изпълнително дело и предприетите изпълнителни действия, във връзка с които е преведена и процесната сума. По тези, поддържани и в с.з., чрез адв. Б., доводи се иска отмяна на А. и уважаване на претенцията, основана на нормата на чл. 129, ал. 6 ДОПК.

Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез юрк. А., препращайки към мотивите на административната инстанция оспорва основателността на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, ведно с присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не се ангажира със становище по делото.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателя - „ХЛЕБНИ ИЗДЕЛИЯ ВЪЗРАЖДАНЕ“ АД, е било образувано изпълнително дело (ИД) № 20090003938/2009 г., по което публичният изпълнител е пристъпил към продажба, чрез търг с тайно наддаване, на собствен на дружеството недвижим имот. За целта на длъжника е изпратено съобщение за продажбата съгласно чл. 243, ал. 1 ДОПК с указание съгласно ал. 2, че до изтичане на срока за подаване на предложенията – в случая 24.02.2020 г., може да плати задължението си заедно с разноските. До тази дата не е било постъпило плащане. Търгът е проведен на 28.02.2020 г. в сградата на ТД на НАП С. и е приключил обявяването на купувач, който е внесъл предложената продажна цена в размер на 547 000,00 лв. Преведени са средства както следва: на 04.03.2020 г. в размер на 438 148,40 лв. и на 06.03.2020 г. в размер на 108 851,60 лв.

С Разпореждане с изх. № С200022-125-0171728/24.07.2020 г. на основание чл. 219, вр. с чл. 240 ДОПК и предвид постъпилата на 04.03.2020 г. в размер на 438148,40 лв. по ИД № 20090003938/2009 г. е извършено разпределение за погасяване на публични задължения, както следва: 600,00 лв. разноси и 407 505,48 лв. главница за погасяване на публични вземания, или общо 408 105,48 лв.

С Разпореждане с изх. № С200022-125-0229627/23.09.2020 г. на основание чл. 219, вр. с чл. 240 ДОПК е извършено разпределение на оставащата част от постъпилата на 04.03.2020 г. в размер на 438 148,40 лв., а именно 30 042,92 лв. за погасяване на публични задължения, установени с Ревизионен акт (РА) № Р-22221418001315-091-001/21.05.2020 г.

С Разпореждане от същата дата с изх. № С200022-125-0229635 на основание чл. 219, вр. с чл. 240 ДОПК и предвид постъпилата на 06.03.2020 г. в размер на 108 951,60 лв. е извършено разпределение на плащането за погасяване на останалата част от публичните задължения по РА, описани в табличен вид или общо 108 951,60 лв.

Междувременно, на 16.03.2020 г., след датата на провеждане на търга, съответно след изтичане на срока за подаване на предложения, по сметката за принудително изпълнение от дружеството е била преведена сума в размер на 409 089,59 лв. С така преведената сума са били погасени оставащите изискуеми задължения на дружеството по РА № Р-22221418001315-091-001/21.05.2020 г. в размер на 103 550,59 лв., като останала неразпределена сума в размер на 305 539,00 лв.

На 25.03.2022 г. дружеството подало Искане за възстановяване прихващане или възстановяване вх. № 1453-53-00-538 /л.21/, с което претендираше подлежаща на възстановяване сума в размер на 493 186,96 лв., от които: главница в размер на 409 089,59 лв. по платено публично задължение по ИД № 22090003938 и лихва в размер на 84 097,37 лв. за период от 16.03.2020 г. до 25.03.2022 г.

Във връзка с подаденото искане е издадена Резолюция за извършване на проверка №

П-22221422059400-ОРП-001/01.04.2022 г. /л. 17/, приключила с процесния А., с който след прихващане с изискуеми от дружеството публични вземания в общ размер на 47 487,29 лв. (Таблица № 1), произтичащи от задължения за корпоративен данък по друг РА с № Р-22221420004858-091/17.03.2020 г., е определена сума за възстановяване в размер на 258 061,71 лв. (Таблица № 2).

Актът е обжалван пред директора на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, който с Решение № 1061/05.07.2022 г. го е потвърдил изцяло.

Решението е връчено на дружеството на 05.07.2022 г., видно от приложеното на л. 11 удостоверение за извършено връчване по електронен път.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годин за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 129, ал. 7, вр. чл. 156, ал. 1 ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма и съдържание. Посочени са фактическите и правните основания за издаването му, като съдът не констатира наличие на съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 128, ал. 1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от НАП, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събрани от НАП.

Процедурата е регламентирана в чл. 129 ДОПК, като в ал. 2 е посочено, че след постъпване на искането по ал. 1 може да се възложи извършването на ревизия (т. 1) или проверка (т. 2), каквато е възложена с Резолюция № П-22221422059400-ОРП-001/01.04.2022 г. Разпоредбата на ал. 3 задължава органът по приходите да издаде А. в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия. Тези процесуални правила са спазени.

Насрещните тези и възражения на страните не сочат на спор по фактите по повод образуването срещу жалбоподателя ИД, предприетото от публичния изпълнител принудително събиране на неплатените от лицето данъчно-осигурителни задължения, проведената публична продажба, постъпилите от обявления за купувач плащания на продажната цена, както и извършените вследствие на тях разпределения за погасяване на вземанията. Не са спорни и обстоятелствата във връзка с преведената от жалбоподателя по сметката за принудително изпълнение сума от 409 089,53 лв., постъпила след срока по чл. 243, ал. 2 ДОПК и след извършване на продажбата.

Спорът е правен и се концентрира до това дали върху останалата, неразпределена и подлежаща на възстановяване сума, постъпила по сметката за принудително събиране на публични задължения, се дължи лихва на основание чл. 129, ал. 6 ДОПК.

Съгласно цитираната разпоредба недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 - 4. Нормата съдържа две хипотези, разграничени спрямо момента, от който се дължи законната лихва, като критерият е

дали внасянето или събиране на недължимите суми е въз основа на акт на органа по приходите.

Несподелима е защитната теза на жалбоподателя за неправилно приложение на чл. 129, ал. 6 ДОПК, основана на твърдението, че внесената сума от 409 089,59 лв. е във връзка с образуваното изпълнително производство и предприетите изпълнителни действия. С оглед съдържанието на коментиранията разпоредба чл. 129, ал. 6 ДОПК същественото в случая е, че плащането е направено по инициатива на самия длъжник по изпълнителното дело, т.е. то има доброволен характер, както правилно е приела и административната инстанция. Този извод не се променя от целта длъжникът да защити свое имуществено право и запази в патримониума си обявения на публична продан недвижим имот, което на практика не се е осъществило поради пропуснатия срок по чл. 243, ал. 2 ДОПК. Самото принудително изпълнение и пристъпването към ефективни изпълнителни действия действително стимулират длъжника да предприеме погасяване на публичните си задължения. Това всъщност е и целта на изпълнителното производство, което след като е образувано се подчинява на правилата за разпределение на суми, установени с нормата на чл. 219 ДОПК. Разбира се, житейски обяснимо е извършеното плащане да не е по желание на длъжника, както се акцентира с жалбата, но това не означава, че внесените от дружеството 409 089,59 лв. намират своето основание в акт на орган по приходите, каквото е изискването, за да се олихви подлежащата на възстановяване сума. Напротив, сумата е наредена по сметка на принудителното събиране във връзка с обявената продажба на имота на длъжника, като търгът се е реализирал и имотът е възложен на купувача поради безрезултатното изтичане на срока в чл. 234, ал. 2 ДОПК, в който дружеството е могло да заплати задължението си заедно с разноските, без да се преминава към изпълнителни действия спрямо собствеността му. Какви са причините за закъснението от страна на длъжника е без значение за настоящия спор.

Следва да се отбележи, че акт по смисъла на чл. 129, ал. 6 ДОПК не се явява и изпратеното от публичния изпълнител съгласно чл. 243, ал. 1 ДОПК съобщение за продажба, т.к. то не е източник на задължението за плащане по ИД.

От друга страна, основанието на неудовлетвореното публично задължение, въз основа на което е иницирано принудително изпълнение, е „създадено“ от друг акт, който не е отменен, поради което не е налице свидетелство за неправомерно поведение на приходната администрация, което би имало за последица ангажирането на нейната отговорност чрез заплащане на лихва за забава и то от момента на фактическото внасяне на сумата от 409 089,59 лв. по ИД. Плащането не се основава на каквото и да било акт на орган по приходите, който да е бил впоследствие отменен. ДОПК установява принципно отклонение от правилото, че акцесорното задължение следва главното и предвижда като изключение изплащане на лихвата за целия претендиран период - за времето от заплащането на задължението до момента на възстановяването му, когато причината за внасяне на сумата е в резултат на незаконосъобразен акт на администрацията. В случая обаче такъв акт на орган по приходите не е налице, поради което не може да се приложи принципа на санкционния характер на лихвата, залегнал и в практиката на Съда на Европейския съюз /решение от 13 март 2007 г. по дело T.claimants in the T. C. G. Litigation, C-524/04/.

В обобщение настоящият съдебен състав намира, че оспореният А. е законосъобразен и не страда от визираните в жалбата пороци.

С оглед изхода на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за

присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна, като „ХЛЕБНИ ИЗДЕЛИЯ – ВЪЗРАЖДАНЕ“ ЕАД следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Националната агенция за приходите сума в размер 4 893,86 лв. на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ, вр. чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 (изм. ДВ, бр. 88 от 4.11.2022 г.) от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

По изложените съображения и на основание чл. 160 ал. 1, предл. последно и чл. 161, ал. 1, изр. трето, вр. чл. 129, ал. 7 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ХЛЕБНИ ИЗДЕЛИЯ – ВЪЗРАЖДАНЕ“ ЕАД срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-22221422059400-004-001/21.04.2022 г., издаден от старши инспектор по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., потвърден с Решение № 1061/05.07.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП.

ОСЪЖДА „ХЛЕБНИ ИЗДЕЛИЯ – ВЪЗРАЖДАНЕ“ ЕАД да заплати на Националната агенция за приходите разноски за настоящата инстанция в размер на 4 893,86 лева (четири хиляди осемстотин деветдесет и три лева и 0.86 ст.).

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: